

Arrest

nr. 171 953 van 15 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die loco advocaat M. VANDERMEERSCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 november 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 10 april 2006 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 15 mei 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van verblijf.

1.2. Op 26 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 19 april 2010 ontvankelijk verklaard en op 23 mei 2011 ongegrond verklaard.

1.3. Op 29 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 20 oktober 2010 onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 2 juli 2012 heeft verzoeker een nieuwe aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 13 mei 2013 onontvankelijk verklaard. Tevens wordt een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen worden op 21 mei 2013 aan verzoeker betekend.

1.5. Verzoeker dient op 3 december 2013 een volgende aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 23 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tevens wordt een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep dat hiertegen wordt ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt verworpen bij arrest nr. 171 954 van 15 juli 2016.

1.7. Op 23 april 2014 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 5 mei 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

*“Naam, voornaam: T.T.
(...)
nationaliteit: Armenië*

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.04.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.05.2013, hem betekend op 21.05.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 74/11 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, zijnde het rechtszekerheids-, het vertrouwens- en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook van het criterium van de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Verzoeker voorts gewag van een manifeste foutieve beoordeling.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Overwegende dat de bestreden beslissing (bijlage 13sexies) zonder enige motivering een inreisverbod instelt van 3 jaar.

En dit hoewel, de bovenvermelde wettelijke bepalingen een correcte, formele, duidelijke, precieze en geldige motivering voorschrijven.

Het inreisverbod in de beslissing is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van vreemdelingenwet, krachtens hetwelk de duur ervan dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

*Art. 74/11 van de Vw. voorziet :
(...)*

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding aangaande de voormelde bepaling van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er is geen enkele motivering daaromtrent.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient geoordeeld dat, wanneer het bestuur toepassing maakt van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, het zich onder meer moet vergewissen van de elementen die het privéleven van de betrokken vreemdeling constitueren, ten minste, wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijke bestaan van een in België bestaand privéleven/familieleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

In casu bestwist verzoeker dat ook dat enige afweging heeft plaatsgevonden : in de bestreden beslissing wordt gewoon NIET gemotiveerd omtrent het opleggen van het inreisverbod en meer bepaald de duur van het inreisverbod.

Er wordt enkel op quasi automatische wijze een dergelijk verbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar die wettelijk is voorzien in geval van het niet opvolgen van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Waarom in het inreisverbod de maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Het gebrek aan enige motivering maakt dat er schending is van de motiveringsplicht die wordt opgelegd aan de overheid.

Dat dit inreisverbod met maximale duur in gegeven omstandigheden niet wettelijk gemotiveerd of verantwoord wordt.

Het willekeurig toepassen van een inreisverbod ontnemt de rechtszoekende vreemdeling de mogelijkheid van een daadwerkelijk beroep in de zin van artikel 13 EVRM te kunnen instellen : wie neemt nog het risico geen uitvoering te geven aan een bevel als automatisch, na de termijn van 30 dagen, lopende de procedure, zonder enige pertinente motivering een reisverbod wordt opgelegd en dan nog voor de maximumtermijn ?

Het totale gebrek aan enige motivering dienaangaande werd reeds gesanctioneerd : zie aldus nog recent:

*RvV nr. 93.272. van 16/04/2013.
RvV nr. 98.002 van 27/02/2013.
RvV nr. 94.430 van 21/12/2012.*

De bestreden beslissing schendt derhalve het artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 gelet daar de motivering afwezig en illegaal is.

Dat dit gebrek eveneens een onevenredigheid teweeg brengt tussen de maatregel en het doel ervan.

Dat aldus het artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden zijn doordat de motivering absoluut niet adequaat is, in feite en in rechte, noch voldoende is en zelfs afwezig blijkt te zijn in casu.

Dat dit gebrek aan evaluatie ook een schending uitmaakt van de fundamentele rechten van het EVRM."

2.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat waar verzoeker de schending aanvoert van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel, hij deze beginselen enkel op theoretische wijze omschrijft maar verder niet verduidelijkt op welke concrete wijze deze rechtsbeginselen door de bestreden beslissing werden geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (Rvs 11 december 2015, nr. 233.222).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, nu verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 21 mei 2013.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij stelt dat niet wordt meegedeeld waarom er een inreisverbod met een duur van drie jaar werd opgelegd en waarom er direct werd gekozen voor de maximale termijn. Immers stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing tevens wordt vermeld dat verzoeker een inreisverbod voor een termijn van drie jaar wordt opgelegd omdat hij zich gedurende lange periode in illegaal verblijf heeft genesteld.

Waar verzoeker voorhoudt dat "gewoon niet gemotiveerd [wordt] omtrent het opleggen van het inreisverbod en meer bepaald de duur van het inreisverbod" moet worden vastgesteld dat dit betoog feitelijke grondslag mist. Er is geenszins sprake van een "motivering die afwezig en illegaal is".

De in casu bestreden beslissing laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede van de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar te kennen. Er is derhalve voldaan aan het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund, bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of de verzoeker aannemelijk maakt dat er in het dossier gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *"indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan"* of *"indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"*.

In casu blijkt duidelijk uit de motieven ervan dat het bestreden inreisverbod wordt opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. met name omdat een vroegere beslissing niet werd uitgevoerd. Daarbij wordt in feite vastgesteld dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan nu hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 mei 2013, hem betekend op 21 mei 2013.

In casu is er geen sprake van het willekeurig toepassen van een inreisverbod. Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt duidelijk dat de gemachtigde verplicht is om een inreisverbod op te leggen in de twee hoger vermelde situaties. Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Er is derhalve sprake van een gebonden bevoegdheid. Waar verzoeker lijkt te menen dat steeds proportionaliteit is vereist bij het opleggen van een inreisverbod, ontbreekt dit aan juridische grond.

Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft aan het bevel, hem betekend op 21 mei 2013. Enige zorgvuldigheid ten aanzien van het vaststellen van het niet voldoen aan de terugkeerverplichting wordt niet aangetoond, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Aldus kon en moest de gemachtigde in casu een inreisverbod opleggen.

2.6. Uit het bepaalde in artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de duur van het op te leggen inreisverbod te bepalen. Waar verzoeker laat uitschijnen dat het afleveren van een inreisverbod voor de duur van drie jaar niet redelijk is, merkt de Raad vooreerst op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken.

Er werd verder reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt gopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, met

name omdat verzoeker zich gedurende een lange periode in illegaal verblijf heeft genesteld. Deze motivering staat los van het motief waarom er een inreisverbod wordt gegeven, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan door geen gevolg te geven aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten.

Het blijkt dan ook niet dat thans een beslissing voorligt waarbij na de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan automatisch wordt overgegaan tot het afleveren van een inreisverbod met de wettelijke maximumduur. In casu is geen sprake van een dergelijk automatisme nu naast de vaststelling dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting verder en uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom in het concrete geval van de verzoeker een inreisverbod met een geldingstermijn van drie jaar wordt voorzien.

Verzoeker bekritiseert deze vaststelling, met name dat hij zich gedurende lange tijd in illegaal verblijf heeft genesteld, niet. Er blijkt geenszins dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, geen rekening vermag te houden met het feit dat de verzoeker na betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zich gedurende lange tijd in illegaal verblijf heeft genesteld.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, blijkt uit de bestreden beslissing dan ook dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval en dat daaromtrent een afweging heeft plaatsgevonden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Verweerder verwijst immers naar het gedrag van verzoeker, die na het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, zich lange tijd in illegaal verblijf heeft genesteld. Op deze gronden beslist de gemachtigde om een inreisverbod op te leggen voor de maximale termijn van drie jaar, hetgeen de Raad in casu niet kennelijk onredelijk voorkomt.

De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker op geen enkele concrete wijze toelicht met welke overige specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerken en die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Verzoeker stelt enkel zeer algemeen dat de verwerende partij zich moet "*vergewissen van de elementen die het privéleven van de betrokken vreemdeling constitueren, ten minste, wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijke bestaan van een in België bestaand privéleven/familieeven gewaarborgd door artikel 8 EVRM.*"

Wat betreft de hiermee verband houdende schending van artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit gezins- en/of privéleven dient daadwerkelijk te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker enkel verwijst naar het "*mogelijk*" bestaan van een in België bestaand privéleven/familieeven gewaarborgd door artikel 8 EVRM, zonder het daadwerkelijk bestaan van een privéleven of familieeven in België op enige wijze concreet aannemelijk te maken of daaromtrent een begin van bewijs voor te leggen. Hij verduidelijkt geenszins met welke elementen die het privéleven constitueren, rekening moest worden gehouden. Wat betreft het voorgehouden gezinsleven zijn geen "*indicaties*" daarvan terug te vinden in het administratief dossier. Nu het daadwerkelijk bestaan van een privéleven of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM niet wordt aangetoond, kan een schending van deze bepaling niet worden weerhouden.

Verzoeker maakt derhalve niet concreet aannemelijk dat, bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar, naast zijn gedrag, met name het gegeven dat hij zich lange tijd in illegaal verblijf heeft genesteld, nog rekening moest worden gehouden met andere relevante omstandigheden eigen aan zijn geval.

Verzoeker toont met zijn algemene uiteenzettingen niet aan dat verweerder zich bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar omdat hij zich gedurende lange tijd in illegaal verblijf heeft genesteld steunde op incorrecte of onvolledige feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelde in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Hij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het proportionaliteitsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel blijkt niet. Een manifeste foutieve beoordeling blijkt niet.

Gelet op het bovenstaande, waaruit blijkt dat er geen sprake is van enige willekeur, dat er duidelijk gemotiveerd is omtrent het opleggen én de duur van het inreisverbod, en waaruit blijkt dat er een afweging heeft plaats gehad met betrekking tot het bepalen van de duur van het inreisverbod, kan verzoeker niet ernstig een schending van artikel 13 van het EVRM voorhouden. Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat hij reeds een eerder bevel kreeg betekend op 21 mei 2013 waartegen hij geen beroep heeft aangetekend en dat hij niet heeft opgevolgd. Een “*gebrek aan evaluatie*” blijkt niet en bijgevolg is een “*schending (...) van de fundamentele rechten van het EVRM*” niet aangetoond.

Voor wat betreft de door de verzoeker aangehaalde arresten van de Raad, volstaat op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde hebben.

Het enige middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES